

POMAZANIE DUCHOM SVATÝM

Je nepopierateľným faktom, že počas stáročí Boh pomazal ľudí Duchom Svätým. Dokonca aj v období Starého zákona, takisto ako v dobe novozmluvnej, môžeme vidieť rozdeľovanie Božej „výzbroje“. Znova a znova čítame o Samsonovi, že Duch Boží zostúpil na neho. Saul a Dávid boli taktiež pomazaní Duchom Svätým. Proroci mali tú istú skúsenosť. Svet mlčí o pôsobení prorokov, kňazov a kráľov, ktorých Boh bezpochyby vystrojil Mocou z výsosti, aby prostredníctvom nich učinil, čo si zaumienil.

To isté dosvedčuje Nový Zákon. Duch Boží, ktorý spočíval na posloch kríža, ich uschopňoval robiť, čo nikto nedokázal z vlastnej sily. Peter a Pavol kázali v moci Ducha, a tak prvá cirkev prudko napredovala.

Posledných 1900 rokov nám poskytuje hojné dôkazy tejto moci v životoch ľudí. Misionári kríža išli do najtemnejších krajín a dosahovali nemožné kvôli pomazaniu, ktoré na nich spočívalo. Evanjelisti sa tvrdo usilovali, pokým zástupy priviedli do Božieho kráľovstva a kazatelia, obdarení mocou z výsosti, obrátili celé národy ku Kristovi. To isté môžeme povedať o mocných vodcoch raného metodizmu a prvých pracovníkoch Armády spásy. V podstate v každej denominácii kresťanskej cirkvi, ktorá poznala mocné pôsobenie Ducha Svätého, sa našli takíto jednotlivci. Rovnaká bola aj skúsenosť všetkých veľkých duchovných vodcov, ako je uvedené v poslanstve „Moc z výsosti“. Tí, ktorí čítali životopisy Johna Wesleyho, Ch. G. Finneyho, D.L.Moodyho a mnohých ďalších zo všetkých denominácií, si spomenú, že takmer každý z nich svedčil o skúsenosti mocného pomazania Duchom Svätým. Skutočnosť, že rozliční ľudia vyjadrili svoju skúsenosť použitím rozličných výrazov, neumenšuje moc ich svedectva. Úžasnou vecou, ktorú by sme si mali zapamätať, je fakt, že po tom, čo odovzdali svoje životy Pánu Ježišovi Kristovi, niekedy po dosť dlhom čase, sa udialo niečo, čo urobilo zásadnú zmenu v ich životoch.

Ak chceme, vráťme sa spolu do histórie ktorejkoľvek denominácie a zistíme, že vyššieuvedené je pravdou. Ľahko nájdeme početné príklady medzi presbyteriánmi, metodistami, baptistami, kongregacionalistami, anglikánmi, moravskými bratmi, mennonitmi a členmi Armády spásy a mnohými ďalšími menšími skupinkami a denomináciami. Máme zaznamenané svedectvá ľudí z každej denominácie kresťanskej cirkvi, ktorých spoločnou skúsenosťou je, že každý zažil veľký rozhodujúci okamih známy ako obrátenie, po ktorom nasledovala druhá významná skúsenosť, pri ktorej životy ľudí boli úplne odovzdané Bohu, naplnené Jeho Duchom a ľudia obdržali novú moc, akú predtým nikdy nepoznali. Preto nekladíme dôraz na niečo abnormálne alebo ojedinelé, nakoľko každý významný kresťanský vodca počas stáročí je tohto svedectvom.

Preto odmietnuť veriť tejto skúsenosti znamená úmyselne popierať svedectvá nielen hodnoverných svedkov, ktorých sme spomínali, ale aj nespočetného množstva ľudí z každej denominácie a skupiny kresťanskej cirkvi, ktorí tvrdili že boli pomazaní Duchom Svätým, hoci používali rozličné výrazy na opísanie tejto skúsenosti.

Pozrime sa na svedectvá D.L.Moodyho, Ch. G. Finneyho a W. Bramwella, mužov, o ktorých slovách nemožno pochybovať. A kvôli lepšej zrozumiteľnosti nechajme ich hovoriť samých o sebe.

D. L. Moody

„Požehnanie zostúpilo na mňa náhle ako blesk. Mesiace som bol hladný a smädný po zmocnení do služby. Dospel som do takého bodu, kde si myslím, že by som bol zomrel, ak by som neobdržal to, po čom som túžil. Pamätám si, ako som kráčal ulicami New Yorku. Vôbec

som nerozmýšľal o práci, ktorú som vykonával, akoby som vôbec nepatril do sveta. Takže jedného dňa- ó, a akého dňa! Nedokážem to ani opísať, málokedy sa o tom zmieňujem, je to takmer príliš sväté túto skúsenosť pomenovať- priamo tam na ulici moc Božia zostúpila na mňa tak úžasne, že som musel poprosiť Pána, aby zastavil svoju ruku. Bol som naplnený vedomím Božej dobroty a cítil som sa, akoby som mohol celý svet vziať do svojho srdca. Zobral som do rúk staré kázne, ktoré som predtým kázal bez akejkoľvek moci- bola to tá istá stará pravda vyjadrovaná v nich, ale teraz kázaná v novej moci. Na mnohých to zapôsobilo a odovzdali životy Pánovi. Toto sa odohralo rok po tom, čo ja sám som sa obrátil. Nechcel by som sa už nikdy ocitnúť v situácii, v akej som bol pred tou požehnanou skúsenosťou, ani keby ste mi výmenou za to dali celý svet.“

Charles G. Finney

„Ako som sa otočil a chcel si sadnúť ku kozubu, obdržal som mocný krst Duchom Svätým. Bez akéhokoľvek očakávania, bez akejkoľvek myšlienky, že by také niečo bolo pre mňa, bez akéhokoľvek uvedomenia si, že by som o tom od niekoho počul, Duch Svätý zostúpil na mňa tak, že prechádzal celým mojim telom aj dušou. Mal som dojem, akoby vlna elektriny mnou znova a znova prechádzala. V skutočnosti sa zdalo, že to prichádzalo vo vlnách prúdiacej lásky, pretože som to nedokázal vyjadriť iným spôsobom. Pripadalo mi to ako skutočný Boží dych. Jasne si spomínam, akoby ma ovievali obrovské krídla.

Ani slovami nemožno vyjadriť tu úžasnú lásku, ktorá sa rozlievala v mojom srdci. Plesal som nahlas radosťou a láskou, ale lepšie povedané, doslova som vykričal nevysloviteľné citové prejavy svojho srdca. Tieto vlny mnou prechádzali mnou jedna za druhou, až pokým som vykričol: „zomriem, ak tieto vlny budú naďalej mnou prechádzať.“ Povedal som: „Pane, už viac neznesiem,“ hoci som už nemal strach zo smrti.

Keď som sa zobudil nasledujúce ráno, krst, ktorý som prijal uplynulú noc, sa okamžite prejavil na mne tým istým spôsobom. Klakol som si na kolená v posteli a nahlas som plakal radosťou. Zostal som nejaký čas premožený krstom Duchom Svätým, aby som bol schopný urobiť čokoľvek iné, než vylievať svoju dušu pred Bohom.“

William Bramwell

„Keď som sa nachádzal v dome svojho priateľa v Liverpoole, kde som si išiel vybaviť nejaké svetské záležitosti, predtým než som mal niekam vycestovať, pokým som sedel na tejto stoličke (ukazujúc na svoju stoličku) a premýšľal o svojich súčasných záležitostiach a vyhlídkach do budúcnosti so srdcom upriameným na Boha, avšak nie obzvlášť v súvislosti s týmto požehnaním, *nebo zostúpilo na zem*; prišlo do mojej duše. Pán, ktorého som dlho očakával, zrazu vstúpil do chrámu môjho srdca a ja som mal jasný dôkaz, že toto je to požehnanie, ktoré som nejaký čas hľadal. Moja duša prekypovala úžasom, láskou a chválou.“

.

Bratia moji, máme pomazanie? Kážeme „v preukázaní Ducha a moci?“ Spočívajú na nás pomazanie? Máme stále nové a nové svedectvá zo života s Pánom? Sú ľudia usvedčení z hriechov, spasení a ich životy zmenené prostredníctvom našej služby? Alebo žijeme z toho, čo sme kedysi dávno zažili?

Položme si tieto otázky: Obdržal som nové pomazanie minulý týždeň? Je moja skúsenosť skutočne čerstvá? Tak mnohí služobníci svedčia o niečom úžasnom, čo sa odohralo pred rokmi, ale ich životy sú neplodné a suché, že je zrejmé, že už dávno stratili čerstvosť toho, čo

kedysi prijali. Máme byť stále nanovo pomazávaní, mať nové pomazanie do každej novej služby.

Dôležitosť pomazania

Boh považuje pomazanie Duchom Svätým za veľmi dôležité. V Ev. podľa Lukáša, 24:49, Pán Ježiš prikázal svojim učeníkom: „...zostaňte v meste, dokiaľ nebudete vystrojení mocou z výsosti.“ A v Skutkoch 1,4-5 On „...prikázal im, aby neodchádzali z Jeruzalema, ale aby očakávali zaslúbenie Otcovo, o ktorom (tak mi riekol); počuli ste odo mňa, že Ján krstil vodou, ale vy o niekoľko dní budete pokrstení Duchom Svätým.“ Nenachádzame tam ani najmenšiu myšlienku pokúsiť sa slúžiť bez tejto moci. A len si predstavme: celý svet žil v temnote; nikto nepoznal evanjelium, len učeníci boli poverení niesť ho, trpeli v každej oblasti a ešte mali zakázané „pohnúť sa“, kým nebudú pomazaní Duchom Svätým. Za aké dôležité to preto Pán Ježiš považoval!

V Skutkoch 10,38 čítame: „ako Boh Duchom Svätým a mocou pomazal Ježiša Nazaretského, ktorý chodil, dobre činil a uzdravoval všetkých diablom posadnutých, pretože Boh bol s Ním.“ A v Ev. podľa Lukáša máme zaznamenaný skutočný historický dôkaz tejto udalosti. Dovoľte nám najprv citovať Lk 3,22: „...a Duch Svätý zostúpil na Neho v telesnej podobe holubice a z neba zaznel hlas: Ty si môj milovaný Syn, v tebe sa mi zaľúbilo.“ Na tomto mieste vidíme, že Pán Ježiš sám bol pomazaný Duchom Svätým. A teraz si všimnime výsledok toho. Pozrime sa na 1.verš 4.kapitoly, kde sa píše: „Ježiš, plný Ducha Svätého, vrátil sa od Jordána...“ Potom 14. a 15. verš 4.kap.: „V moci Ducha sa Ježiš vrátil do Galiley a zvesť o Ňom sa rozniesla po celom okolí. Učil v ich synagógach a všetci Ho oslavovali.“ Tu vidíme moc v službe. Teraz sa spolu pozrime na 18.verš: „Duch Pánov je nado mnou; lebo ma pomazal zvestovať evanjelium...“ A 32. verš: „Veľmi sa divili Jeho učeniu, lebo Jeho reč bola mocná.“

Pán Ježiš nerobil svoju službu v moci druhej Božej osoby Trojice, ale v pomazaní Ducha Svätého, tej istej moci, ktorá je nám k dispozícii dnes. Preto, ak táto skúsenosť bola dôležitá pre Neho, o koľko viac je dôležitá pre nás!

Dovoľte mi znova vás upovedomiť o fakte, že Boh pomazal Ježiša Duchom Svätým a mocou.“ Pomazal aj nás tak? Pripomeňme si tiež Jeho vlastné slová: “Duch Pánov je nado mnou; lebo ma pomazal zvestovať evanjelium...” Bratia moji, môžeme povedať to isté, alebo kážeme bez pomazania?

Tajomstvo pomazania

Čo je tajomstvom pomazania Duchom Svätým? Zmocňuje Boh ľudí nejako náhodilo? Má svojich vyvolených? Sú niektorí predurčení na to, aby boli špeciálne požehnaní bez ohľadu na svoje schopnosti a iní, aby boli obídění? Určite nie. Nie je ľahké pre Boha nájsť ľudí, ktorí sú ochotní zaplatiť cenu. Je tak málo ľudí, ktorí sú pripravení postaviť sa do trhliny. Tí, ktorí boli špeciálne pomazaní Duchom Svätým a skutky, ktoré konali, akoby boli čítané z knihy Skutkov apoštolov, „nezakopli“ nejako náhodou o požehnanie. Oni sa stretli s Bohom. A nám tiež, keď potom, čo si spočítame náklady, sme ochotní zaplatiť cenu, Boh zaručuje to isté vystrojenie mocou z výsosti.

Teraz samozrejme predpokladáme, že sme zmierení s Bohom, teda že nieto žiadneho vedomého hriechu v našich životoch. Usilovať sa o pomazanie Duchom Svätým predtým, než vyznáme všetky svoje hriechy a odstránime ich z našich životov, je to isté ako búchať päťami do steny. Boh nebude počuť a ani neodpovie na takú prosbu. Toto už nepotrebuje žiadne ďalšie vysvetlenie.

Predovšetkým sme presvedčení, že bez intenzívnej *túžby a smädu* človek nezíska skutočné požehnanie. „...vylejem vody na smädnú pôdu a bystriny na suchú zem...“ (Iz 44,3). Musíme

byť skutočne smädní. Pôda si musí uvedomiť, že je vyprahnutá a suchá. Pokým sme spokojní so svojim súčasným stavom, v ktorom sa nachádzame, Boh nám nedá nič viac. Ale:

„Blahoslavení, ktorí lačnia a žiznia po spravodlivosti, lebo oni nasýtení budú“ (Mt 5,6).

„Budete ma hľadať a nájdete ma; keď ma budete hľadať celým srdcom“ (Jer 29,13).

Pokým si budeme myslieť, že budeme mať úspech bez týchto špeciálnych pomazaní Ducha Svätého, práve tak dlho nás Boh nechá ísť životom v takom stave, v akom sa nachádzame.

Ale akonáhle sa v zúfalstve vzdáme a nenecháme sa odbiť, tak tak skoro On utíši hlad a smäd nášho srdca. Sebestačnosť je veľkou prekážkou. Mnohí ľudia boli známi tým, že sa zamkli do svojej izby a odmietli vyjsť von alebo jesť, pokým ich Boh nenavštívil- tak mocná bola ich túžba.

Takže, sme hladní? Túžime po moci Ducha Svätého viac, než po čomkoľvek inom na svete? Myslíme to vážne? Máme skutočný smäd? Boli by sme ochotní rozlúčiť sa so všetkým, čo vlastníme, len aby sme sa stali Duchom pomazaní pracovníci? Aký silný je náš hlad? Aká mocná je naša túžba?

Druhou nevyhnutnou podmienkou je *vrúcna modlitba*. Uvedomil som si to, keď som čítal životopisy pomazaných Božích mužov, ktorí vstávali od modlitby s mocou Božou spočívajúcou na nich a s ohňom Ducha Svätého horiacom v ich duchu. Som úplne presvedčený, že človek, ktorý nemá svoj osobný čas s Pánom, nikdy nezakúsi pomazanie Duchom Svätým. Záležitosti sveta musíme nechať bokom, aby Pán Boh sám zaplnil náš život. „Tí všetci jednomyselne zotrvali na modlitbách... a zrazu...Duch Svätý naplnil všetkých“ (Sk1:14; 2:2-4). „A keď sa takto modlili... všetci boli naplnení Duchom Svätým“ (Sk 4:31). „...poslali k nim Petra a Jána. A tí prišli a modlili sa za nich, aby prijali Ducha Svätého... a oni prijali Ducha Svätého“ (Sk 8,14-17). Zotrvalíme na vrúcnych, vytrvalých a jednomyselných modlitbách plných očakávania. Ako niekto raz dobre povedal: „Zotrvalaj na zaslúbení, kým ťa Boh nenavštívi a nenaplní ti ho.“ Hospodin zaslúbil vypočúvať modlitby. Nie, že by bol neochotný, ba práve On je ochotnejší dávať, než my sme ochotní prijať. Len problémom je, že my nie sme pripravení. A iba vtedy, keď očakávame na Neho na modlitbe, On môže ku nám hovoriť a pripravovať nás a naše srdcia na Jeho úžasnú moc.

Napokon je potrebná *modlitba plná očakávania*. Všetko, čo dostávame, prichádza ako odpoveď na vieru. Existujú ľudia, ktorí učia, že máme jednoducho prehlasovať, že sme dostali veci od Boha, rásť vo viere, že sme ich už obdržali a nemodliť sa viac. Toto môže niekedy fungovať, pretože okamžitá vieru je nám často daná. Ale takto môže vyzeráť príliš trufalá vieru, ktorá v skutočnosti vôbec vierou nie je. Prijat' niečo vierou znamená dostať odpoveď. Zobrať vierou neznamená chodiť bez viery. Skutočná vieru vždy prináša skutočnú skúsenosť. Naším privilegiom je zotrvať pred Pánom, pokým On naplní najhlbšie túžby nášho srdca.

Musíme tiež rozlišovať medzi normálnym Duchom Svätým naplneným životom, ktorý je založený na odovzdanosti a viere, ako kráčame v plnosti Ducha a na čo nemusíme čakať (okrem prípravy srdca) a medzi opakovanými *pomazaniami* Duchom Svätým, ktoré prichádzajú, keď zostávame na modlitbách.

V Kol. 4,12 je napísané: „Pozdravuje vás služobník Krista Ježiša Epafras, ktorý je od vás a ustavične bojuje za vás v modlitbách, aby ste stáli ako dokonalí, plniac vo všetkom vôľu Božiu.“ Epafras sa nemodlil len raz a potom „neprehlasoval“ vierou pre nich dokonalosť a úplnosť v Božej vôli a nezanechal to potom v takom štádiu. On ustavične bojoval na modlitbách. Všimnime si intenzitu jeho príhovorných modlitieb.

Pán Ježiš povedal učeníkom: „Očakávajte, pokým...“ a tak sa oni neprestali modliť na druhý deň a „neprehlasovali“ jednoducho vierou zaslúbený dar Ducha Svätého, ale pokračovali v modlitbách, pokým nedostali odpoveď. Očakávať, „pokým“ je veľmi odlišné od tzv. „prehlasovania“ alebo „zobratia“ vierou.

Eliáš sa nemodlil s následným „prehlasovaním“ zaslúbených dažďov. Kľakol si pred Hospodinom raz, dvakrát, trikrát. On sa vrúcne modlil; tvrdo pracoval. Sedemkrát úpenlivo

prosil, pokým sa objavil obláčik. Zotrvával na modlitbách, pokým jeho viera zvíťazila a potom začalo pršať.

Keď sa prvá cirkev modlila za Petrovo prepustenie z väzenia, nikdy nerozmýšľala o prosbe, prehlasovaní, zobratí, povstaní vo viere a vykročení vo viere. Ale oni zotrvali na modlitbách celú noc, rozhodnutí dostať odpoveď, až pokým Peter zaklopal na dvere.

Takýto priebeh malo každé veľké prebudenie. Nieкто zotrval na modlitbách, očakával, zápasil a ťažko pracoval, „pokým“ zvíťazil s Bohom a prebudenie prišlo. A takisto to bolo pri pomazaní Duchom Svätým. Ľudia, ktorí túžili vo svojich životoch po pomazaní Duchom Svätým, očakávali sami na Boha, pokým ich obdaril mocou z výsosti.

Osobná skúsenosť

Stalo sa to v Tampe, meste na Floride, 10. februára 1927. Kázal som na tému „Najvyššia forma kresťanskej služby-prihovorná modlitba.“ Na záver som vyzval zhromaždenie, aby sme sa modlili a kľakol som si vedľa kazateľnice v Alliance Tabernacle (názov zboru).

Teraz mi nepostačujú slová... Ako to mám opísať? Čo môžem povedať? V to ráno som ani na chvíľočku neočakával niečo nezvyčajné. Ale ako sa ľudia modlili, bol som si vedomý nevšednej Prítomnosti. Boh sa vznášal nad stretnutím. Začalo padať požehnanie. Bol som roztopený, zlomený, ušasnutý, moje srdce bolo plné bezvýhradnej lásky; a ako sa moja duša pozdvihla, aby sa stretla s Ním, prišli slzy. Nemohol som robiť nič iné ako plakať a chváliť môjho drahého Pána. Celé moje telo bolo ponorené do Ducha Svätého, až som sa stratil v úžase, láske a chvále. Chcelo sa mi ľúbiť každého. Svet a všetky jeho problémy bledli z môjho pohľadu. Moje starosti sa ukázali, ó, tak bezvýznamné, ako Boh, Boh sám naplňal celé moje videnie. Ó, bolo to slávne. Ľudia to videli. Bol som si vedomý ich údivu, ako sa pozerali hore a volali „Chvála Pánovi !“, „Haleluja !“ atď.

Začal som sa modliť, ale z mojich pier prúdili len výkriky chvály a uctievania. Poznal som, že niet spásy okrem Ježiša ! Ako som sa modlil, ľudia sa pridali, niektorí nízkymi hlasmi, ostatní výkrikmi vďaky. Všetci si boli vedomí Božej prítomnosti a moci. Po tvári mi stekali slzy.

Po chvíli som sa potichu vytratil a ponáhlal som sa do svojej izby v dome rev. Johna Mindera. Na stole ležala pošta, na ktorú som netrpezlivo čakal. Zostala však nedotknutá. Keď som kráčať späť, moja tvár sa pozdvihla, srdce rozochvelo, chváliac a žehnajúc Bohu. Ako blízko bol Spasiteľ !

Ako som pokračoval v chvále Boha, dvere sa otvorili a vošiel mladý muž. Nedal som mu čas, aby povedal, čo chce. S roztraseným hlasom a túžiacim srdcom som sa modlil, aby prijal Krista. O pár minút kľakal na kolenách a ja som vylieval svoje srdce v modlitbe zaňho. Po chvíli som sa zastavil a letmo pozrel na poštu. Potom, cítiac, žeby som nemusel uniesť stretnúť sa s ľuďmi pri večeri, opustil som dom a potuloval sa neviem kde. Každú chvíľu, keď som kráčať ulicou a chválil Boha, objavili sa mi slzy v očiach, až kým neboli také červené, že si ľudia mohli všeličo o mne myslieť. Sám som bol ochromený nekončiacimi výbuchmi chvály a lásky, ktoré ma takmer premohli. V hĺbke duše som spieval vlastný refrén:

Sám, môj Pane, ó, áno, sám s Tebou.

*Moje ubolené srdce odpočíva, môj duch je slobodný;
moje starosti sú preč, moje bremená všetky zabudnuté,
keď ďaleko sa vznášam sám s Tebou.*

Nemohol som prerušiť túto chvíľu s Bohom.

Ako som kráčať, chvíľu som myslel na niečo iné, ale v momente moje myšlienky zalietli naspäť k Bohu a znovu mi vytryskli slzy, ako bolo moje srdce mäkké, pokorené a zlomené v Jeho prítomnosti. Nakoniec som sa vybral domov s úžasným pokojom v srdci a so svetlom, aké iste nikdy nesvietilo ani na zem, ani na more, ale práve v mojej duši. Rozpálenosť prešla,

vôňa zostala. Nehovoril som vtedy v jazykoch, ani nikdy po tom, ale čiastočne som skúsil, čo nás čaká vo večnosti. Ako Ho len milujem a zbožňujem! Ježiš, môj Priateľ, môj Boh !

Nesieš bremeno ?

Alexander Duff, vyslúžilý misionár v Indii, sa vrátil domov, do Škótska, zomrieť. Veľmi slabý sa postavil pred Presbyteriánske zhromaždenie a prosil o vyslanie misionárov do Indie. Uprostred tejto výzvy odpadol, takže ho preniesli do inej miestnosti. Po tom, čo ho lekári chvíľu resuscitovali, prebral sa k vedomiu. Keď si uvedomil, kde je, povedal :“ Nedokončil som svoju výzvu, vezmite ma späť a nechajte ma dokončiť. “ Povedali mu však, že to môže urobiť iba s rizikom vlastnej smrti. Odvetil : “Spravím to, aj keby som mal zomrieť.“

A tak preniesli bielovlasého misionára späť do zhromaždenia. Len čo sa zjavil vo dverách, všetci, ako jeden muž, povstali, aby ho privítali. Potom si sadli a v slzách a hrobovom tichu počúvali tohto veľkého a starého hrdinu kríža.

S trasúcim sa hlasom povedal : „ Otcovia a matky Škótska, je to pravda, že nemáte viac synov, ktorých by ste poslali do Indie ? Peniaze na tento účel sú v banke, ale kde sú pracovníci, ktorí vyjdú do práce ? Keď kráľovná Viktória žiada o dobrovoľníkov pre jej armádu v Indii, zadarmo dávate svojich synov a nič nevravíte o úmorných podmienkach tej zeme. Ale keď Pán Ježiš prosí o dobrovoľníkov, vravíte : “Už nemáme viac synov, ktorých by sme dali.“ “

Potom sa otočil k pastorovi zhromaždenia a povedal : “ Ak je to pravda, že Škótsko nemá viac synov, ktorých môže dať Ježišovi pre Indiu, tak potom napriek tomu, že som v tej zemi stratil zdravie a vrátil som sa domov zomrieť, už zajtra budem preč, vrátim sa späť na brehy Gangy a položím svoj život ako svedectvo pre Krista, aby všetci videli, že je aspoň jeden Škót pripravený za nich zomrieť.“

Prečo to spravil? Čo ho primälo takto konať? Pomiatol sa? Bol duševne chorý? V žiadnom prípade. Bol to jeho zápal, jeho láska ku Kristovi ho zaväzovala. Mohol konať inak?

A v tejto napínavej epizóde, milovaní, vidíme dôsledok pomazania, dôkaz plnosti Ducha Svätého. Pretože ak je človek „ obdarený mocou z výsosti, bude cítiť bremeno za duše.“ Toto je vrchol. Nepovedzme, že sme naplnení, kým nemáme toto bremeno. Nechvastajme sa svojím pomazaním, ak nemilujeme duše.

Bratu môj, nesieš bremeno? Poznáš to zanietenie, o ktorom hovorím? Si znepokojený dňom i nocou myšlienkami, že milióny ľudí trpia po každej stránke, že zástupy padajú od zúfalstva „bez lúča nádeje či svetla, s budúcnosťou tmavou ako nekonečná noc“? Zobudil ťa Duch Svätý počas tichých hodín spánku, aby si sa prihovárал za stratených mužov a ženy? Trápiš si sa už pre tých, ktorí idú do zatratenia? Vieš niečo o utrpení duší? Kedy si naposledy zápasil s Bohom za drahých, ktorí nie sú v Kristovi? Ak si skutočne pomazaný Duchom Svätým, takúto skúsenosť musíš mať.

Bol to Duch Svätý, ktorý zostúpil na Johna Knoxa a ten volal: „Ó, Pane, daj mi Škótsko, alebo zomriem!“ Takisto zostúpil na Johna Wesleyho, ktorý potom napísal: „Nemáš robiť nič iné, len zachraňovať duše,“ a dal mu také bremeno, že desaťtisíce boli uchvátené ako znak jeho horlivosti. Neskôr pomazal Ch.G.Finneyho, pomazal ho tak mocne, že sa každý, ku komu v ten prevratný deň prehovoril, obrátil. Potom ho spravil centrom prebudení, ktoré svedčili o obrátení nesčíselných davov. S tým istým bremenom D.L. Moody, pod silným pomazaním, volal: „Svet musí vidieť, čo Boh dokáže spraviť prostredníctvom jedného človeka, ktorý sa mu úplne poddá.“ A tak Moody položil jednu nohu na Európu, druhú na Ameriku a otriasol oboma kontinentmi pre Boha. Generál Booth tiež poznal toto bremeno. V londýnskych chudobných štvrtiach a brlohoch nerestí hľadal a získal tých najhorších hriešnikov. John Smith zmáčal svoju izbu slzami za stratené duše. Edward Payson na

kolenách pri posteli zápasil za stratených mužov a ženy. Bol to ten istý zápal pre duše, pre ktorý William Bramwell zápasil s Bohom 36 hodín na pieskovisku bez kúska jedla.

Toto bremeno za duše charakterizovalo Božích pomazaných po celé stáročia! Pavol, Carvasso, Oxtoby, Whitefield, Stoner, McCheyne, Brainerd, Bounds, Hyde a mnoho iných, títo všetci zápasili s Bohom. Bratia moji, po ich skúsenostiach nadovšetko prahnem, pretože oni niesli Božiu pečať. Nebolo pochybností o ich pomazaní a naplnení Duchom Svätým, pretože každý z nich sa sužoval za duše hynúcich.

„Ale prijmite moc Ducha Svätého, ktorý zostúpi na vás a budete mi svedkami“(Sk.1,8). To sú slová Pána Ježiša. Účelom obdarenia mocou z výsosti je svedectvo. To mal byť najvyšší cieľ, nič iné sa nespomína. A cieľom svedčenia, samozrejme, je záchrana duší. Takže ten, kto je skutočne obdarený mocou, sa stane svedkom. Všimnime si, že máme byť Jeho svedkami. „Budete mi svedkami,“ povedal Ježiš. Nie doktrínam, ani zážitkom, nie požehnaním, ani špeciálnemu daru, ale ukrižovanému Kristovi. Preto kým nie sme pohltení súcitom k hynúcim, kým bremeno za stratených nebude naše, niet žiadneho dôkazu o tom, že sme pomazaní alebo naplnení Duchom.

Existujú štyri veľké dôsledky, ktoré sprevádzajú pomazanie, štyri dôkazy, o ktorých nemožno diskutovať. Prvým je víťazstvo nad hriechom, druhým je moc v službe, tretím - ovocie Ducha a štvrtým - bremeno za duše. Nejde mi o to, čo ešte navyše môžeme prijať, hoci vízie a zjavenia patria iba nám, oproti týmto štyrom sú však bezvýznamné.

Nesieme teda bremeno? Nariekame za duše? Túžime ich vidieť spasené? Ceníme si stretnutia, ak prispejú k záchrane hriešnikov? Posudzujeme duchovnosť cirkvi podľa záujmu o záchranu stratených mužov a žien? Alebo sa pýšime silnými emocionálnymi zážitkami, extatickým chvením telesným alebo iným viac ako záchranou hynúcich?

Nehľadáme pomazanie len pre vlastné potešenie. Nepýtajme si naplnenie iba preto, aby sme sa mohli pochváliť vzrušujúcim zážitkom. Hľadáme radšej krst do Kristovho utrpenia a žiadajme si bremeno, ktoré pôsobí súženie pre duše, a nebudeme sklamaní. Tak zistíme, kedy budeme naplnení a pomazaní. Nezanedbajme to, ale sa odvážme ísť krížovou cestou a cítiť so stratenými.

*Ó, to srdce, čo plače za duše,
plače s láskou v mukách zrodenu!
Ó, zlomené, skrúsené srdce,
srdce pre hriešnikov rozorvané a roztrhané!*

*Ó, bolesť smrti kríža
v spoločnosti Teba, môj Pane!
Ó, smrť, čo žije v živote
a cíti s tými, ktorí opovrhli Tvojím slovom!*

*Nič som nechcel z toho požehnaní, Pane,
záchrana, ktorá prinesie stratené duše k Tebe.
Všetko ostatné je márnosť, ani sa neodvážim chvastať.
Po tom prahnem, to je moja prosba.*

*Idúc Jeho cestou, nehľadiac na cenu,
v smrti žijem, v živote zomieram.
Za Tvoju cestu, nie moju, drahý Pane, sa modlím.
Duše, drahé duše, môj nekonečný plač.*